

עפ"ג 63158/07/21 - חן פסח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 63158-07-21 פסח נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופט דורון חסדאי
חן פסח המבקש/המערער
ע"י ב"כ עו"ד אדוה אלב
נגד
מדינת ישראל המשיבה
ע"י ב"כ עו"ד הדס פתל

החלטה

רקע כללי בתמצית

1. לפניי בקשת המבקש לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה שלו בפועל למשך שישה חודשים (להלן: **"עונש הפסילה"**).
2. בבקשה נטען בין היתר ובתמצית כי המבקש הורשע במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, עבירת החזקת סכין שלא כדין ובשש עבירות סחר בסמים, כאשר עסקאות הסמים מסוג קנאבוס תואמו בין אחרים לבין הלקוחות והמבקש שימש כשליח.
3. בהסכמת המשיבה עוכב ביצועו של עונש המאסר בפועל של עשרה חודשים שהוטל על המבקש (ר' ההחלטה מיום 2.8.21).
4. בגדרי סעיפים 2-8 סקרה ב"כ המבקש את הרקע העובדתי ואת ההליכים שהתקיימו בעניינו של המבקש, ובמסגרת סעיף 9 הפנתה לטעמים המצדיקים את עיכוב ביצוע עונש הפסילה.
5. המשיבה התנגדה בתגובתה מיום 2.8.21 לעיכוב עונש הפסילה. לדבריה, בית המשפט קמא הרשיע את המבקש על בסיס הודאתו בין היתר בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והחזקת סכין, כאשר את אלה החזיק המבקש בכלי רכב, ובנסיבות אלה ועל בסיס הוראת סעיף 37א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: **"פקודת הסמים"**), השית בית המשפט קמא על המבקש פסילת רישיון נהיגה לתקופה של שישה חודשים וכי המדובר בעונש סביר וראוי.
6. לשיטת המשיבה, עניינו אינו נמנה על "מקרה קיצון" שבעטיו יש לעכב ביצוע הפסילה - להבדיל מעיכוב עונש מאסר (ר' ע"פ 855/20 **אסכאפי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.12.20)).
7. ביום 3.8.21 התקיים דיון בבקשה. ב"כ הצדדים טענו אישה-אישה כמידתה בתמיכה לעמדת שולחה,

כמפורט בעמודים 1-3 לפרוטוקול.

ההליך המשפטי בקליפת האגוז

8. המבקש הורשע ביום 16.9.20 בעובדות כתב אישום מתוקן, אשר ייחס לו עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים, החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין וב-6 עבירות של סחר בסמים לפי סעיף 13+19 לפקודת הסמים.

9. ביום 22.6.21 נגזר עונשו של המבקש והושת עליו מאסר לתקופה של עשרה חודשים בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי בן שישה חודשים למשך שלוש שנים כשהתנאי שלא יעבור בתקופה זו כל עבירה על פקודת הסמים מסוג פשע או החזקת סכין שלא כדין וקנס כספי בסך 5,000 ₪.

10. בית המשפט ציין בגזר הדין בין היתר כי **"מעשיו של הנאשם מלמדים על חומרה לא מבוטלת. אמרתי וחזרתי ואמרתי - נהיגה ברכב לצד סמים מלמדת על מסוכנות ואין זה משנה כי הנאשם החזיק את הסמים ברכבו. הנאשם סיכן את עצמו ואת משתמשי הדרך האחרים, תוך הובלת סמים אל עבר ביצוע עסקאות. המדובר בכמות סמים ניכרת של 216 גרם מסוג קנאביס, מחולקים לשקיות, במקומות שונים ברכב, לצד באגנים והחזקת סכין שלא כדין"** (עמוד 12, שורות 4-9).

11. כמו כן נקבע בגזר הדין כי **"לאור העובדה שהנאשם עשה שימוש ברכב בעסקאות הסמים, אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יפקיד רישיונו בתוך 72 שעות במזכירות בית המשפט"** (סעיף 4). הנאשם הוכרז אף כ"סוחר סמים" בהתאם לסעיף 36א לפקודה (ר' סעיף 6 לגזה"ד).

12. לבקשת ב"כ המבקש ובהסכמת ב"כ המשיבה עיכב בית המשפט את רכיב הפסילה בפועל לתקופה של 45 ימים, שעתידה להסתיים ביום 6.8.21.

13. ביום 29.7.21 הגיש המבקש ערעור על גזר דינו, כאשר הערעור נסוב כנגד רכיב המאסר בפועל ורכיב פסילת רישיון הנהיגה בפועל. בתמצית יצוין כי המבקש טוען שמתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט קמא הוא מחמיר יתר על המידה ואינו תואם את מדיניות הענישה ויכול וזה יתחיל במספר חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות.

14. באשר לעונש פסילת הרישיון טוען המבקש כי בנסיבותיו **"אין הכרח בעונש זה וכי די בפסילת רישיון הנהיגה על תנאי. הגם שברכב שבו נהג המערער נתפסו סמים, כאמור באישום הראשון בכתב האישום, אשר כאמור שימש כשליח, אין כל טענה כי המערער עשה שימוש עצמי בסמים ולכל אורך הקשר הטיפולי עם שירות המבחן מסר המערער דגימות שתן אשר נמצאו נקיות"** (ר' סעיף 12 רישא).

15. עוד נטען בהודעת הערעור כי המערער עובד בתחום האלומיניום וכחלק מעבודתו הוא נדרש להתנייד בין המפעל לבין לקוחותיו וכי לאחרונה אף רכש טנדר בעסקת ליסינג על מנת שלא להיות תלוי במובילים חיצוניים ולהפחית הוצאות, כך שפסילת רישיונו בפועל עשויה לפגוע עד מאוד בפרנסתו באופן שהמדובר בפגיעה שאינה מידתית ואינה הכרחית (ר' סעיף 12 סיפה).

דין והכרעה

16. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

17. כידוע, נקודת המוצא היא "כי משגזר בית המשפט את דינו של מורשע בדין, ביצוע העונש צריך להיות מיידי, ואין בעצם הגשת ערעור, גם על הכרעת הדין, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש. גישה זו נובעת ממספר שיקולים: למורשע בדין לא עומדת עוד חזקת החפות; האינטרס הציבורי בהרחקת גורמים המסכנים את הציבור; הצורך בחיזוק אמון הציבור בהליך המשפטי ובאכיפתו היעילה של הדין הפלילי; וכן הרתעת עבריינים פוטנציאליים" (ר' ע"פ 4565/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.6.09); ע"פ 4763/17 ותד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.6.17); ע"פ 8729/20 יוסף כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.12.20)).

18. בע"פ 8550/20 אסכאפי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.12.20), פסקה 10, נפסק כי "פסילת רישיון נהיגה אינה שקולה לפגיעה בחירותו של אדם עקב עונש מאסר, כך שבעוד שהפגיעה בחירות הפרט מצומצמת באופן יחסי, האינטרס הציבורי בביצוע עונש הפסילה באופן מיידי נותר איתן. לפיכך, נקבע כי בקשה לעיכוב ביצוע או להפסקת עונש פסילה תתקבל רק במקרי קיצון" (ר' ע"פ 7940/20 מטר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.20), פסקה 6; ע"פ 2397/10 פרל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.4.10), פסקה 12).

כך גם נפסק בע"פ 5773/18 אלקבץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.8.18), כי "דברים אלה, שהתייחסו לעונש מאסר הכרוך בשלילת חירות, חלים מקל וחומר כאשר מדובר בפסילה של רישיון נהיגה, שאינו כרוך בשלילת חירות אישית אלא אך בהגבלת תנועה חלקית. במקרה כזה הכף נוטה בייתר שאת לטובת האינטרסים הציבוריים שפורטו לעיל הכרוכים בביצוע מיידי על עונש שהושת" (ר' ע"פ 1698/05 שמואלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.3.05)).

19. כפי שצוין מעלה, ערעורו של המבקש הינו רק על גזר הדין. לא השתכנעתי, חרף טענות ב"כ המבקש, כי סיכויי הערעור על חומרת העונש (עונש הפסילה) הם כאלה שמצדיקים עיכוב ביצוע רכיב ענישה זה.

20. הלכה ידועה היא, וזו נקודת המוצא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת בערכאה הדיונית (ר' ע"פ 685/17 מדינת ישראל נ' זריהן (פורסם בנבו, 23.10.17), פסקה 3; ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.5.15), פסקה 62; עפ"ת (ת"א) 69024-11-18 מדינת ישראל נ' גוז (פורסם בנבו, 29.5.19), פסקה 9). בזיהרות הראויה ההתרשמות הינה שהערעור דנן אינו בא בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור.

21. ב"כ המבקש התייחסה בטיעונה לפס"ד אסכאפי לעיל וטענה כי בפרשה זו היה מדובר על ערעור על גזר דין של בית המשפט לענייני תעבורה והמדובר היה "...במי שביצע עבירות תעבורה ושם רכיב הענישה היה פסילה בפועל [...] אבל זה לא המקרה שלנו" (עמוד 1 לפרוטוקול, שורות 12-17).

אין כל ממש בטענה זו.

22. סעיף 37א לפקודת הסמים קובע:

עמוד 3

הורשע אדם בעבירה לפי פקודה זו או קבע בית משפט כי אדם עבר עבירה כאמור ולא הרשיעו, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש אחר, [...] לפסול אותו מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה או מלהחזיק רשיון רכב לתקופה שלא תעלה על חמש שנים, ורשאי הוא, אם הוא סבור שהדבר דרוש כדי להגן על הציבור, לפסול אותו כאמור לתקופה ארוכה יותר.

23. בע"פ 4201/13 אל רחמן שרכס ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.5.14) נפסק לענין סעיף 37א(א) בין היתר כי:

סעיף זה פורש בעבר בפסיקה, ונקבע כי מטרת העיצום, מלבד היסוד המניעתי שבו, כולל גם היבטים עונשיים, כמו: גמול, הרתעה ושיקום. משכך, על אף שהשיקול המניעתי נכלל בשיקוליו של בית המשפט בבואו להשית עונש זה - אין בכך כדי לומר שזהו תמיד השיקול הדומיננטי (ראו: רע"פ 5343/05 רווח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בפסקה 9 (7.9.2005); רע"פ 1786/06 עמרם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.2.2006); רע"פ 9632/06 אבו יונס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.2.2006)), וממילא לשם שלילת הרישיון אין בהכרח צורך בקשר ישיר בין העבירה לבין הרכב או הנהיגה (שם פסקה 10).

24. בע"פ 1892/02 מדינת ישראל נ' אמיר ראחל (פורסם בנבו, 8.9.04) נפסק בין היתר באורח ההולם את ענייננו אנו כי:

באשר לעונש הפסילה שהוטל על מוחמד הרי שעל אף שבמקרה דנן שימוש ברכב אינו מהווה נסיבה מנסיבות העבירות, אין אנו מוצאים להתערב כדי להקל בעונש זה. סעיף 37א לפקודת הסמים, המקנה לבית המשפט סמכות להטיל עונשי פסילה על מי שמורשע בעבירות סמים, אינו קובע שהשימוש ברכב צריך להיות נסיבה מנסיבות העבירה כתנאי להטלת עונש הפסילה (שם בעמוד 16 באמצע).

25. כך גם נפסק בע"פ (חי') 28213-12-15 מדינת ישראל נ' צצאשווילי (פורסם בנבו, 17.1.16), בין היתר כי:

בנוסף, סבורים אנו שאכן יש מקום להורות על שלילת רישיון הנהיגה בפועל, ואנו מפנים להוראת סעיף 37א(א) של פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973: "הורשע אדם בעבירה לפי פקודה זו... רשאי בית המשפט, בנוסף לכל עונש אחר... לפסול אותו מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה או מלהחזיק רכב לתקופה שלא תעלה על 5 שנים...".

מעיון בסעיף 37א(א) של פקודת הסמים, עולה שאין כל הוראה לפיה מותנית פסילת רישיון הנהיגה, בכך שנעשה שימוש ברכב במהלך עבירת הסמים או לצורך ביצוע עבירה זו או שהרכב אמור לשמש זירה לביצוע עבירה זו.

מפנים אנו לע"פ 4201/13 עבד אלרחמן שרכס ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 29/5/14) פסקה 10:

"וממילא לשם שלילת הרישיון אין בהכרח צורך בקשר ישיר בין העבירה לבין הרכב או הנהיגה..." (שם פסקה מט).

26. זאת ועוד, בהודעת הערעור מיום 29.7.21 נטען בין היתר כי "לאחרונה רכש המערער רכב מסוג

טנדר בעסקת מימון (שם סעיף 21). עיון בבקשה לעיכוב ביצוע מלמד כי טענה זו **לא** נטענה בגדרו (ר' לעניין זה טיעון ב"כ המבקש בדיון - עמוד 1 שורות 25-29). **לא** הובהר על ידי המבקש מתי בדיוק הוא רכש את הרכב. אסמכתה/תיעוד בעניין זה **לא** הוגש על ידי המבקש.

27. כזכור המבקש הורשע על פי הודאתו - **בעבירות על פי פקודת הסמים** - כבר בחודש **ספטמבר 2020**. אם מצא הוא לנכון לרכוש רכב חדש אך "**לאחרונה**" (מתי בדיוק?), הרי שמן הסתם עשה זאת לאחר ששקל את מצב הדברים ותוך לקיחת סיכון, אגב שהיה מודע למצבו המשפטי. מכאן שאין לו למבקש להלין אלא על עצמו. לפיכך הנימוק של נזק כספי (נטען) אין בידו לסייע למבקש.

28. **אשר על כן ובהינתן כל האמור מצאתי לדחות את בקשת המבקש לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה (מושא סעיף 4 בעמוד 16 לגזר הדין).**

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים בדואר רשום ובנט המשפט בהקדם.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"א, 04 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.